

underlige Beslutninger, som falde tilbage paa Ministeriet selv, og saaledes gaar det ogsaa i dette Tilfælde. Havde Ministeriet tænkt paa sin egen Stilling og vidst, hvorledes det sidder i det — og da det ingen Trumfer har paa Haanden, har det jo heller ikke kunnet spille saadanne ud — saa vilde det have overveiet, om det nu ikke kunde gribe Veilighed til at gjøre Forsøg paa Forhandling om disse Lovforslag, ialtfald formelt og loyalt arbeidet med og saa set, hvilken Indflydelse dette muligvis kunde have udøvet paa Stillingen, om end blot i formel Henseende. Men det har som sagt ogsaa i dette Tilfælde været saa heldigt at fastholde Situationen og bekræfte, hvad der saa ofte er bekræftet, at naar disse ærede Chefer for Landets ansvarlige Styrelse beslutte Noget i Fællig, saa er det altid galt. I en vis Forstand have de alligevel været heldige, de have paa engang kunnet tie og tale, nemlig tale igennem deres Meningsfæller her i Thinget, og jeg kan ikke skjønne rettere, end at den nuværende Situation har øvet en ganske særlig Indflydelse paa disse Medlemmers Stilling. Jeg har opfattet det saaledes, at Stillingen for 1/2 Aar siden med Urette har kastet et Skjær over enkelte Medlemmer, hvorefter de syntes at være mindre ministerielt færdige, end de naturligvis som gode loyale kjøbenhavnske Undersaatter burde være, og at de derfor nu have ment at maatte søge at benytte Veiligheden til at tale og til at tale saaledes, at end ikke det mest reaktionære Godseierministerium kunde overtrumfe dem. Derved vilde man søge at forhindre al den Tale om, at der var misfornøiede Høiremænd, og at disse havde Repræsentanter fra Kjøbenhavn her i Salen. Man vilde dog engang bringe dette Spørgsmaal ud af Verden ved et eklatant Bevis paa, at de ligeoverfor saadanne Sager, som ere lagte frem i Grundlovens og de første Rigsdages Aand, viste en Uovertræffelighed, som man ikke kunde finde Magen til i vore Forhandlinger om Landboforhold i de sidste 32 Aar. De vilde vise, at naar vi angreb Ministeriet og Godseierne for reaktionær Landbopolitik, maatte vi herefter vide, at de havde Talsmænd ogsaa blandt dem, som man har rettet visse Beskyldninger imod, og at disse idetmindste gaa ligesaa vidt, og derfor har det glædet mig i denne Forhandling at faae dette rigtig frem. Ogsaa det er et Bidrag til Forstaaelse af Situationen baade til Høire og Venstre, at de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 1ste (Rimestad), 4de (Scharling) og 5te Valgtreds (Goos) paa denne Maade havde udtalt Ministeriets tause Tanke, saaledes at det tause Ministerium med sine Talsmænd i det ministerielle Parti har

sluttet en inderlig Paagt contra Reformfremstribt, selv om de fremkomme i saa moderat en Skikkelse som det, der her er Tale om. De have udtalt de Tanker, der næres af de to yderste Epidiser — jeg tager udtryffeligt kun disse tre Medlemmer med — og det har virkelig opklaret Situationen. Vi komme mere og mere til det, som jeg har sagt, at de, der ikke kunne staa paa deres egne Ben eller paa deres egne Grundfæstninger, skulle lade være at staa paa Andres. De ærede Bønder og Borgere, som ville leve paa Grundloven og dens Betingelser og ikke voldgive sig Grundlovsfortolkningens Logik og de deraf flydende Konsekvenser for Samfundsudviklingen overhovedet, maa vide at slutte sig saaledes sammen trods Nuancerne i de enkelte Spørgsmaal, at de kunne hævde Grundlovens rette Forstaaelse og tilkvinge sig ved alle Lovens ærlige Midler en Udgang af den nuværende Stagnation. Hvem og hvad har Ministeriet? Ja, det har enkelte, ganske enkelte Medlemmer her, men hvad har det ellers? Det vide vi jo meget godt, idet det jo ogsaa selv stadig reurrerer dertil — det har Hs. Majestæt Kongens Billie. De ere kun Hs. Majestæt Kongens Ministre, Landets? Folkets? Rigsdagens? Nei, de ville ikke have andet Navn end Hs. Majestæt Kongens Ministre. Det er kun det, de bestandig reurrere til, Andet bryde de sig ikke om. Tillid eller Mistillid, om en god Sag slaas istrykker, eller om Sagerne standses, det gjør Alt sammen Intet til Sagen — Ministeriet tier. Det kan Ingen-ting, foreløbig tror det dog, at det kan blive. Men jeg siger blot: Lad det ikke gaa for tidlig, men lad det gaa netop tilpas, naar Situationen er moden nok til at vise Forskjellen mellem da og nu!

Scharling: Jeg maa nedlægge en bestemt Protest imod den Insinuation, som nu fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg), nemlig, at min og mine Meningsfællers Holdning ligeoverfor de foreliggende Lovforslag skulde være bestemt af Hensynet til Ministeriets Dnske, og hvad der var det behageligt. Jeg maa bestemt gjøre gjældende, at naar særlig det ærede Medlem vil insinuere, at vi muligens derved vilde ligesom gjøre Bod for, at vi til et tidligere Tidspunkt maatte have stillet os i et andet Forhold til Ministeriet, saa har jeg for mit Vedkommende ved tidligere Veiligheder under Forhandlingen om vore økonomiske Lovforslag ikke styet at udtale Anstuelser, der ikke vare i Overensstemmelse med den nuværende Regerings Anstuelser, og jeg maa ligesaa bestemt gjøre gjældende, at hvad jeg idag har udtalt om det foreliggende Lovforslag, vilde jeg have